

editie on-line www.cartesiarte.ro

Victoria Milescu

101

POEME

**WELCOME DECEMBER/ BUN-VENIT
DECEMBRIE
(1994)**

CREȘTE NIVELUL ELOCVENȚEI

Știu, nu am stofă de luptător!
Am văzut evlavie înjunghiată
în magazinul cu obiecte de cult
am stat toată noaptea în canal
numărând pașii trecând
așteptau să deschid cavourile implorând
o moarte naturală pentru Terra
acum le scriu
la o distanță rezonabilă, căci
o luăm iar de la capăt
cu viața normală
pe aceeași Plută a Meduzei
cu trape, recuzite made in Eden
Evoe! Evoe!
Vă mai sponsorizez, fauni intergalactici
încă o extrasistolă.

VRĂBII SUB CITOSTATICE

Îi mângâi mâinile înmănușate
deși nu este al meu
îmi las fruntea pe pieptul lui
îi acopăr umerii învinețiți
cu aripile-mi albe

îl sărut în văzul tuturor
deși nu este al meu
îl apăr de pietrele voastre
iar ochii lui mă privesc cu dragoste
deși nu este al meu, trecem îmbrățișați
prin plămâni perforați ai Lunii
căci un copil
ține în mână o mitralieră.

DAR TU, CĂLĂTORULE, PRIN „LEOPARDIA ÎNTORTOCHEATĂ“...

Dar tu, cu ochii tăi de plutoniu
poate ești poezia
ce cauți tu aici, la cap de pod
biciuită, dezgolită, extorcată?...
poezie cu o singură bandă de frecvență
cu un singur pat
formând obsesiv un singur număr de telefon
poezie, cu nopți de vară
sfâșietoare pentru cel singur...
cine îți plătește cauciunea?
dar ediția ne varietur?

FĂRĂ UNIFORMĂ

În final
a apărut și marele vulcanolog
dojenindu-ne
că am murit prea puțini și că
trebuie să mai facem un mic efort
adică ce-i aia *Multum in parvo*?
să mai strângem puțin cureaua
(sandalei lui Empedocle, râde un paria carbonizat)
altfel, creăm o imagine defavorabilă
sub Iove
și nu mai pupăm noi nicio firimitură de european
de la masa canibalilor...

ȘLEFUITORUL DE LACRIMI
(1995)

CANDOARE ÎN VID

Cântați, ceruri
cu amfore de neliniști
cântați, primaveri risipite
cât încă sunt oarbă
neverosimil de castă
cât încă izbânda pe trup delirează
și eu încă ard
în câmp de crini
cântați, limpezimi
ape triste
cântați jurăminte
cât încă nu v-am rostit!

CERUL DE ALGE

Sunt în mâinile tale
în capcana de sânge și nervi
picurând
printre orele nerăbdătoare
jertfindu-i pe cei fericiți
sunt aici
în inima fărădelegilor
în toamna cuprinsă de
delirium tremens . –
o lacrimă izgonită
din ceruri, din iad
pe treptele roșii
lângă iepurele șchiop
indignând fără voie orașul!

RAZE TUMEFIATE

Iertare ar trebui să vă cer tuturor
livezilor
rodul nu l-am cules
în părăsire
am lăsat destrămările
raptul
nu l-am trezit
sfielnicul verde repede s-a închis
descoperind
ceea ce lumea nu devorase încă...
Iertare ar trebui să vă cer în genunchi
arșițelor,
vânturilor polare din laptele sânilor mei
Iertare ar trebui să vă cer tuturor
deși acum
pe toți vă acuz...

LA MASA DE LUCRU

Când torni în pahar
îți tremură mâna
un vers, încă un vers
până se revarsă
peste fața de masă
întinsă direct pe pomi
mâinile arse de tutun
deșurubează stelele
când dureri atroce
îți sfâșie pântecul
să dormim
să dormim până trece
dormi și Tu!

EFECTUL ÎNTÂRZIERII

Și dintr-o dată
copacii au devenit copaci
verdele verde
ceea ce plutea a căzut
ceea ce cânta a tăcut
pe gura însângerată
fiecare lucru își regăsea locul
retrăgându-se
tot mai mult, mai temut
în sine
zăvorându-se bine în real.

CUTIA CU MONEDE ROȘII

Noapte, noapte, noapte
pământul miroase a clor
pentru cine a înflorit liliacul
în emisfera de sud și de nord
palid, palid
ca îngerul din șezlong
ajung ultima din lungul șir
neștiind ce să-i cer
dorințele s-au terminat
vrăjitoarele, ele, mă roagă
să nu zăbovesc
rostogolind butoaiele cu untdelemn
angajații se grăbesc, trag obloanele
afară – gura de lup a poemului...

**IZBÂNDĂ FURATĂ
(1995)**

STOL DE PETALE

Un glonț stelar m-a prins
din urmă
ciudat și ager
de zăpadă
am continuat să merg pe estacadă
c-o floare-n dinți
c-un ghimpe la rever
voiam să te-ntâlnesc întâmplător
era o zi de vară înspre sud
apusul se stingea pe arhitrave
cărând în spate îngeri oboșiți
eram ca niciodată fericită
pe toți i-aș fi iertat
i-aș fi iubit...

SOLILOC

Da, voi rămâne aici
chircită
sub propria-mi încrâncenare
din ce în ce mai mică
mai anonimă
tu vei umbla, vei cutreiera lumea
îmi vei trimite ilustrate
într-un limbaj străin
tot mai mioapă
voi ieși dimineața și seara-n balcon
să ud florile din ghivece
voi privi opintirea troleibuzelor burdușite
mulțimea înfometată înlocuind dictaturi

voi îmbătrâni încet.

LIZIERĂ

Ce tare țipă vrăbiile azi
sub soarele destins
cerul nu s-a mișcat
doar culoarea
parcă și-a întors fața
Ce tare țipă vrăbiile azi
mă plimb, contest
aidoma celor din jur
o furgonetă trece pe sub arbori
o fructă cade
alta se ridică
Ce tare țipă vrăbiile azi!

ALBUL SONOR

Ninge
și lumânarea e plină de sânge
ninge
și păsările iau foc
ninge și nimeni
nu mai coboară
și nu mă mai cheamă pe numele mic
ninge
și sunt acoperită de zloată
de ghinion
o viperă
se trezește din somn pe ramele fumegând
ninge și mușcă
pielea ei albă
o clipă, trupul meu rămâne în aer
ca un erete.

CONSTRUIND ORHIDEEA

Cât loc
și niciun punct de sprijin
din întuneric
numai noapte
aștept un musafir cu aripi albe
ascunse sub veston și în bagaje
s-a anunțat de ieri
printr-o scrisoare
lăsată pe pervazul de la stradă
un plic cu slova ștearsă de rafală
cu scris mărunț
de pasăre, de fiară.

VRABIA ALBĂ

Îmi ții mâinile deoparte
spini dulci
sub toamna de rășină, de platină
stau ghemuită-n castanul
cu frunze fierbinți
ceară închegată
a zilei care nu se mai naște
peste burgul încețoșat
lacrima mea încearcă să te aprindă
să te recheme
în catedrala cu sfinți împietriți
ia copacii din mine și scutură
vrabia albă
peste acoperișurile îmbibate de fum
peste limpedea humă
peste norii care îți fură chipul
ia copacii din mine și scutură
vrabia albă
adâncindu-mi-se în piept
în cuibul inimii de zăpadă...

TORTURA COMPLETĂ

Mă silești să exist
cu atâtea cifre inutile
în memorie
dihonia pune cărămidă peste cărămidă
pentru vavilonul trupului
locul fiecărui presentiment
e însemnat cu creta
de un om
venit noaptea
aproape gol
cu sângele pe două cărări
trântind portiera.

**INIMĂ DE IEPURE
(1998)**

INFANTIA

Fiecare om
pre limba lui pierde
nu-mi rupeți crini
nu încă...
lumina mă inundă
mă-ntorc iar în cuvânt
iar el în măruntaiele-mi
de fiară...
în mijlocul luminii stau
iar asasinul cântă la vioară.

CEL SURD NE AUDE

Fulgerul, și el poet
scrie pe unde apucă
pe cer, pe omoplatul meu drept

îmi vrea sufletul
din scorbura ADN-ului

trântit în iarbă
îmi face semne prietenești

nu mă mai aștepta
nu mai vin
în acest secol benign

azi, când serveam la cantină
mi-am vărsat pe piept, plină
câmpia cu hominizi.

INIMĂ DE IEPURE

Poate că și eu
voi tremura

pe ruinele sângelui tău
să-ți smulg prada
lașității de a rămâne de neînvins

poate că și eu voi fi bauxita
păcura, legăturica de stele
pentru rugul
despuiărilor de noi înșine
când suntem elocvenți
cu sudoarea primelor crime

fără o inimă curajoasă
totul este nedrept...

UN REGAT PENTRU UN PERSONAJ

Pe zidul de carton
aprinde un sonet
și încă unul

Poetul, unul dintre cei mulți
anonim, prin mulțimi
nevandabil
biciuie caii regești din artere

el e detenția noastră pe străzi
un personaj necesar
târât prin cercul iubirilor tragice
sechestrat într-o nemurire și alta
de un editor milostiv.

COPILĂRIA UNEI VIȘINE

Zilnic mă antrenez
zburdând prin coridorul groazei
acolo, sus, festinul e gata
deviza lui – *Guarda e passa*
în dispozitivul perfect

al creșterii și descreșterii
imprudenței
de a te fi născut om

unii vor găsi o ieșire
prin adevăr
din prea multă încredere în sine
alții nu vor găsi niciodată nimic
în pofida vieții lor exemplare

O, lumea grea și încâlcită
a oamenilor maturi!

RÂURI DE SÂNGE DE IEPURE

Să pui la bătaie tot
pentru un poem
să țipi în luminator: Jos
orașul ăsta de viermi!

Nu te ridică nimeni
ei dorm
chiar și Neadormitul
sforăie pe 5,6 Mhz

dai pe gât ultima picătură
de cuințenia nou-veniților, nătângă
urcat pe-un stâlp: Vă
aranjez, eu, mistreților!

HOTELUL DIN LINIA ÎNTÂI

Acelea sunt hainele mele
lângă cele ale domnului senator
care acum, în baie
parfumându-și bărbuța roșcată...
beau *Bloody Mary* lângă fereastra
larg deschisă, muzică zvăpăiată

ce-ar fi, ce-ar fi să
încercăm rezistența aerului
fără deltaplanor
jos – mașini de lux, pietoni înnebuniți
să prindă acel ceva în cădere
domnule senator, sunteți un porc!
și voi, ce vă holbați așa
n-ați mai văzut poem în pielea goală?

CUM VĂ MAI PLACE

Să stau în umbră
ori să ies la rampă
mă veți iubi, ori plictisiți
voi, corbi euthanasici...

să fiu înaltă ori să
trec umilă
prin volbura cuvintelor

să mă zidesc ori să-mi
arunc la câini
mâna mea dreaptă
cu ritmurile ei asurzitoare

să râd gracil ori să
îmi las
să cadă lacrima
ca glonțul vidia...

INIMĂ DE MISTREȚ

Aleg cel mai rău loc
în cea mai proastă camionetă
mănânc și scriu

orașul meu geme, trece
de pe o planetă pe alta

orașul meu nu are munți
nici râuri
nu știe să ardă, să viscolească

oamenii dorm în tunele de ploi
pe traverse
oameni-lăcustă, oameni vierme-de-var

și totuși, orașul meu
e o inimă încă vie
cu jeturi pulsatile de metal fierbinte
o inimă de mistreț.

UN MĂCELAR DE GENIU

Eu cred
și în viermele mic
și în viermele mare

Câtă risipă de sisteme solare
în câmpia din palmă
tăiată de acel măcelar de geniu –
destinul

taie o bucată, cântărește
tranșează, socotește, vinde
suntem clienții propriei vieți
ne cumpărăm, ne vindem
fără să ne știm prețul adevărat

cum plânge măcelarul
scoțând inima și ficatul încă aburind
și țeasta fragedă
peste ceea ce scriu

prea multă lumină
suntem săraci, mai stinge din stele
și taci
pregătește-mi ceva crud pentru cină.

ARLEZIANA
(2000)

AUR POTABIL

Nu sunt
decât ceea ce sunt
într-o limbă
nerostită din teama
de a nu-și sparge cuvintele
în aerul dens
dintre ființă și neființă
sunt asemenea florilor carnivore –
frumoasă și crudă și singură
locuind în poemul
imposibil de scris.

DIN CARTEA SPLENDORII, I

Spăl insomniile
frec insistent o pată
care nu vrea să dispară
o pată roșie
frec din greu până distrug
țesătura fină, delicată
a sângelui meu albastru.

ZARZUELA

Blocul din cărămidă roșie
din fața ferestrei mele
nu se sperie
de singurătatea mea
de întunericul crescând lent
deasupra locuiește
o femeie îmbătrânind la fel ca mine
dar ei nu-i lasă nimeni
violete pe prag.

CHIRONIA

Limbajul surdomut al frumuseții sau
tunetul sub copitele zilelor
pe fruntea ta sunt scrise legile
femeie cu păr lung, fumegând
în tine e împlântat
cuvântul ce conține lumea
ca un ou de aur

stai neclintită sub coloanele cerului
el te întreabă la un veac ce-i e scris
în cartea cu copertele-nclăștate
numai tu o poți deschide
femeie fără brațe, doar vas
pentru cuvântul ce conține lumea

o femeie stă la fiecare picior de pod
și concepe sensul
încotro mergi, tu, cel abia venit
în orașul globular, plutitor al cuvântului
aici doar te împleticești printre fulgurări
ea te va recunoaște după rănilor
primite-n Eden

cineva te cheamă
cineva te gonește
spre locuri greu de ajuns
unde lumea distruge cu gândul
timpul, cu ochii ieșiți din orbite
își pune arcul pe umăr
picură sânge pe puntea zilei

cea mai frumoasă femeie stă singură
necunoscând lacrima
prea puternică pentru îngerii curioși
trecând rând pe rând
prin apa de foc a cuvântului
singură. Mereu singură
doar cuvânt

pe puntea esențelor pure
femeie cu păr lung, fumegând...

PE GLEZNĂ, BILA DE FIER A TIMPULUI

Deschide ochii mari, Victoria
inspiră adânc, răcnește
nu te lăsa doborâtă
când se întunecă, fii atentă
să nu strivești
cum te știi, aiurită
tocmai acea vocabulă
cu care începe poemul
ce te va înjunghia la final...

DIN CARTEA SPLENDORII, II

Mi-e dor să mor
dar nu sunt vrednică încă
ceață și nor
gânduri scăpate din plasă
trec prin osuarul cuvintelor...
să ne mai naștem nu ar avea rost
restabilind echilibrul
iubire târzie și totuși iubire
oh, briza morții e-n orice sărut
dulce ca moartea e viața!

INSULA AVALLON

E noapte, e ceață
pe masă cartea
rămâne neterminată
rămâne o jumătate
de foaie albă
să scrie altcineva altcuiva

continuă tu, sora mea
sora mea mai mare
mai puternică, mai necruțătoare

tu ești singura
care nu mă condamnă
care nu mă cheamă înapoi
tu ești singură
împotriva tuturor
pe insula Avallon
de unde nimeni nu se mai întoarce.

CÂNTECUL DE DRAGOSTE AL CUCUVELEI

Știu atâtea leacuri miraculoase
pentru a păstra tinerețea, vigoarea
cunosc o mulțime de trucuri, de subterfugii
pentru ademenirea sufletelor
în capcanele de mătase, în zori
am aflat ce cuvânt să-i spun morții
drept în față, înfricoșând-o
cât de multe lucruri am învățat, așteptându-te...

ZÂMBET DE TIGRU

Vine furtuna, padre
explică-i roșul orbului
împingând vagonetul cu carne macră
vin tigrii albi ai destinului meu
vino, pedeapsă
măcelărește ce adie
pe șinele cu sânge închegat
vine furtuna din adâncuri
explică-i veșnicia
de care toți ne facem vinovați
vine furtuna din rărunchi de tigru, începe
poemul sacrificial
cine trădează moare sfârtecat.

FOCUL SAINT ELME

Omul mare strigă la omul mic:
nu așa se perforează un bilet
nu așa se ține microfonul
habar n-ai să...
viața e un poem absurd
pe care tu, analfabetule
nu știi să-l trăiești
omule mic, zice omul mare
degeaba stai în picioare
tu, de fapt, te târăști
pentru că nu ai curaj
să te înfigi în beregata poemului
și să dai cu el de pământ!...

**ZÂMBET DE TIGRU
(2001)**

DACĂ TE-AI ODIHNI, DOAMNE

Dacă te-ai odihni, Doamne, doar o clipă
ce s-ar alege de creaturile tale
ivite din insomnie, din curiozitate
din prea multă singurătate

dacă te-ai odihni, Doamne, doar o clipită
ce s-ar alege de noi
între ispită și ispită
ce s-ar alege de noi, lucrarea
ta cea mai iubită

te-am putea veghea...
dă-ne pe mână absolutul
dă-ne pe mână perfecțiunea chiar imperfectă
doar pentru o clipă...

CURAJUL SPECIEI TALE

Prin purpura zilei, poemele
ne urmăresc, ne găsesc
ne schilodesc pe viață
apoi, mulțumindu-ne frumos
se reîntorc de unde au venit
după ce au extras din noi
acel ceva neprețuit
fără de care nu-și pot construi imperiul

Poemele străpung viața și moartea
și alte bariere
fără să afecteze sufletul
poemului tutelar
fără el, zadarnică ar fi gloria
diplomației stelare

Ce puternici sunt poeții și habar n-au

mereu jefuiți de o mare putere cerească
iar țara în care trăiesc
e mereu blestemată..

FENOMENELE FĂRĂ CAUZĂ

Precum glonțul pornind fără voie
venim pe lume
fără a desluși propriul drum
fără a ne împotrivi
viața ne ia în stăpânire
ne dă hrană și adăpost
ne muncește, ne umilește
făcând din fiecare un fenomen răbdător

vine pe lume sufletul
pregătind calea
e sedus apoi de mlădioasele trupuri
e sedus de durerea fericirii
scăpate printre degete

să răsplătim fericirea
printre mestecenii dăruind toate darurile
să luptăm, să murim fără cauză
sub coroana lor albă
și scut și spadă

să păzim inima zdrobind ritmic
orele pământeste
în numele legii, fiți apți
pentru libertatea sufletului
fiți apți pentru libertatea disoluției

precum glonțul pornind fără voie
venim pe lume
odată cu poemul
circulând prin trupuri, distugându-le încet
în virtutea vieții, vei muri, vei învia
poem fără autor, amor fati

în cercul fenomenelor fără cauză...

ÎNTRE FRICA DE VIAȚĂ ȘI FRICA DE MOARTE

În fiecare zi îi dăm ceva morții
îi zâmbim, cochetăm
încercăm să o mituim
dar ea, marea incoruptibilă
își ia singură ce-și dorește

câte cuvinte nu se ivesc
fără a primi nimic în schimb
frica de viață sau frica de moarte
creează distanțe, crize între virtuțile
neomologate de suferințele omenești

o, dureri ale trupului înflorit
ce onest vă cereți voi drepturile
ținând cuvintele treze, utile
făcându-le să nu înțeleagă
singurul lor sens adevărat

o, dureri ale trupului, cântece
în surdină ale morții
înotând spre insula fericiților...

EVOLUȚIA HAOSULUI

Bate și poemul îți va deschide
prăpastia fumegând
cere și poemul îți va da
cucuta neîmblânzirii

aici locuiește glodul primordial
al poemului
eludând legile universului
ai cărui supuși suntem

îmbrăcați în ploaie
ne-a ales fără să ne întrebe

bate și îți va deschide
toracele pentru poemul înghițit
din cauza unui pariu, la un chef
cere și ți se vor înapoia poemele
consumate în pușcărie sau balamuc...

PRINCIPIUL PRINCIPILOR

Îți mulțumesc, Doamne
că te-ai gândit să exist și eu
cu ale mele ciudățenii
să umplu golul dintre pământ și cer
în numele unei libertăți efemere

Îți mulțumesc, Doamne
că te-ai gândit să exist și eu
ți-a luat ceva timp
să fiu așa cum sunt, deși
dacă m-ai fi întrebat
altfel ar fi arătat toate...

CONSPIRAȚII CELESTE
(2008)

ÎNTRE FORȚĂ ȘI SLĂBICIUNE

Sunt încă
proprietatea lui Dumnezeu
unde să fug
sunt scribul sub teroarea cuvintelor
m-ai trimis pentru că tac
mușcând pământ
unde să fug când pământul fuge și el
îngroziți suntem de un singur cuvânt
curând se va auzi
va fi tunet sau adiere
îl vei rosti tu, îl voi șopti eu
sunt încă preferata lui Dumnezeu
unde să fug și de ce...

IMITÂNDU-I PE CEILALȚI

Dumnezeu și moartea
îmi poartă de grijă
eu fac să dureze efemerul
construiesc o casă pentru vrăbii
sădesc un pom pentru Rai
fac un copil care va dărâma casa
fiind prea mică
și va tăia pomul pentru că nu rodește
scriu o carte despre toate acestea
și cineva o va arde
să se încălzească sub viscol...

IUBIND PUR ȘI SIMLU

Cu numele tău pe buze
cu gustul amar al trupului tău
cu sunetul vorbelor nerostite

trec prin lumea care începe mereu
cu dărâmarea zidurilor
trec prin lumea care încă
trimite corăbii pentru hrana zeilor
iubind pur și simplu
trec prin lumea care are ceva glorios
în felul în care ne împrăștie,
ne fărâmițează
ne adună
apoi ne predă morții...

PARTEA NEVĂZUTĂ A GLORIEI

Poemul
ca un cal de rasă
trece prin paradisuri pierdute
sau recuperate instantaneu
abandonându-și autorul
traversând golurile eternității
se rostogolește printre
dughenele răvășite, prin piețe
regăsindu-se în filele arse
jucându-se de-a primejdia
secondat de câini vagabonzi
are parte de partea nevăzută a gloriei
uneori vântul
îl buzunărește furându-i
nimicurile care-i alcătuiesc măreția.

ALIMENTAREA ILUZIILOR

Țin noaptea în palmă
numărându-i bătăile inimii
curând se va înălța
printre crengi ce zgârie orizontul
dând stelele la o parte
viața mă ține în gheare
nu știu dacă ceea ce o animă

e binele ei sau preabinele meu
într-o zi voi da drumul câinilor
între dușmani
dușmanilor printre câini
de la o vreme, nu mă mai îmbolnăvesc
nu mai îmbătrânesc
nu mai condamn a durerilor lăcomie
în drum spre măcelul promis
ștergătoarele de parbriz
împrăștie lacrimile...

CONSPIRAȚII CELESTE

Dar inelul se subțiază
șiragul perlelor s-a tocit
diamantul cerceilor nu mai sună
la trecerea îngerului
iarna și-a pus pecetea definitiv
pe sânul tău drept
pe gura cianozată
dimineața te trezesc chemări
la nesupunere
spargi ca din greșeală
cupa cu vinul nobil și vechi al sângelui
izbucnind
din venele crepusculare
întinse ca ramurile unui copac
aproape uscat
în el au cântat păsări scumpe și rare
cerului mut și surd...

RUINELE REFĂCÂNDU-SE

Ai cui va fi șalul meu de mătase
cumpărat din Iordania?

Ai cui vor fi pantofii mei aurii
ce ți-au străpuns coastele

A cui va fi casa ce ne-a adăpostit
și turnul
din care-am sărit fără aripi

Ale cui vor fi zalele împrăștiate pe scară
și trupurile
eliberate de ele
sunând cristalin

Cine va fi plutoniu
Cine va fi diamant

Ale cui vor fi inelele noastre de nuntă
pe care nu le-am purtat...

CU MILĂ SAU CU INVIDIE...

Dintre atâtea păsări
nici una nu te ia în zbor
dintre atâtea flori
nici una nu-ți spune secretul
reînfloririi
dintre atâția sori
nici unul nu redevine
lut cu chip de om
dintre atâția oameni
nici unul nu-ți dă ajutor
când te atacă haita cuvintelor
dintre atâtea cuvinte
nici unul
nu se va sinucide
să te-nțeleagă
cu milă sau cu invidie
dintre atâtea zile
nici una nu va rămâne cu tine...

SPIRIDUȘII DIN FLACĂRĂ

Nu am dorințe, nici spaime
hrana cuvintelor e pe sfârșite
iau parte la conceperea ta
trăind
din ceea ce se stinsese
viața – puțină ca praful
de pe mobila fină
în fiecare zi cineva șterge praful
spală cada, alunecă pe parchet
spiridușii din flacăra
aprind zăpada
pielii
îmbrățișez pielea albă
până la sânge...

FORFECÂND SPAIMA

Nimic nu este al meu
văzându-vă, văzul
este al vostru
poemul despre lăcuste
devine lăcustă
mâna mea mângâindu-te
devine mâna poemului
sfârtecat de frații mei, lupii
din pădurile albe
spaima lor e a mea
și iarăși a lor
în cădere, îngerul aerului
scutură sângele
dintr-un pom înflorit...

DEZASTRUL CEL BUN

Nu-mi plac zilele frumoase
sunt ca biciul fericirii
lăsând în urmă răni

chemând alte răni
zilele frumoase au gustul și mirosul
vârstei de aur a durerii
luptând pentru orice fleac
m-am obișnuit cu aerul ei tare
fluturându-și drapelele la porți de fier
uneori mă alungă
alteori mă strânge la piept:
cei ce se întâlnesc s-au mai întâlnit
cei ce se iubesc se vor mai iubi
cei înțelepți sunt pedepsiți
pentru înțelepciune
nu-mi plac zilele în care mă vindec
ușor și repede...

LA RĂDĂCINILE PLOII

M-ai văzut și mă cerți
cum cerți păsările cu zborul
heruvimii –
cu mulțimea de aripi
în care se rătăcesc
chiar și puternicii zilei
nimic bun în afară de a trăi
nu-mi reușește
și tu știi și mă ierți
cum ierți ierburile
pentru veșnica înverzire
peste morminte
și șarpele verii
înghițind globul pe care scrii...

ZIUA FULGERULUI

Nu vine ploaia
nu vine crivățul
nu vine norul cel de pucioasă
nu vine fulgerul

poemului zămislit din bezna
alcătuirilor tale
flămânde și trecătoare
nu vine molima tămăduitoare
nu știi dacă exiști cu adevărat
dar ți-ai da viața să fii
nu eu scriu ci tu când treci
cu gheare și solzi
într-o țară unde
poemele nu mai au nicio justificare
o țară unde aerul sătul de sine
participă la propria-i otrăvire
nu eu scriu ci tu și moartea
învățată să tragă cortina
să încuie ușile, să stingă lumina
să-l trezească pe cel adormit în stal
cu o pungă de gloanțe pe piept.

CU STĂPÂNIRE DE SINE

Mergi printre cei buni, printe cei răi
părul are mai mult argint
decât aur
trandafirul din colțul gurii se scutură
trupului îi cresc din ce în ce mai
mulți ghimpi
ai vrea să nu rănești
când treci prin mulțime
ghimpii din ce în ce mai puternici, mai tari
se înfig în pieptul celui îmbrățișat
la-ntâmplare
poate că acesta
de lângă tine, rănit, căzut pe asfalt
era cel așteptat...

PE MALUL ECOULUI

Nimic nu-l cheamă

nimic nu-l oprește
el e aproapele și departele
fără vină
vine și pleacă
sânge de astru
păcatului fără odihnă
tihna trecerii
dar al darurilor
ca primele ore ale morții
iubind până la destrămare
orb, palid, uneori se oprește
pe malul lacului unde
îngeri gălăgioși
răstoarnă barca lui Caron.

AI GRIJĂ CE POEM ÎȚI DOREȘTI

Fiecare găsește drumul
de unul singur
venind și plecând
în trup de viață și moarte
fiecare e pedepsit
de propriul poem
incizat pe pielea jupuită a cerului
cerând socoteală
pentru apă, aer, cerneală
pentru pâinea albă a hârtiei
ale cărei firimituri
ciugulite de vrăbii
ajung pe alte țărâmurii...

MĂREȚIA SLĂBICIUNII

Te-ai salvat și azi
din războiul celor două principii
faci parte dintre învingători
străbătând drumul
de la infinit și-napoi

printre splendide erori
tu fiind una dintre cele prin
care îngerii își justifică existența
să nu-i judecăm cum ne dobândesc
la urma urmelor
numele tău nu al lor
va rămâne aici
legiunilor infernale...

NOROCUL DE-A EXISTA

M-am trezit în casă cu ploaia
udă, înfrigurată
s-a tras lângă jarul sticlind
în ochii jivinei de pe podele
și-a stors lenjeria fină
din care săreau broaște, șerpi
de smarald, perle
o priveam și îmi era teamă
să rostesc dorința cea mai arzătoare
a ultimei supraviețuitoare
să nu o supăr
să nu o fac să plângă
și micul nostru poem terestru
să se scufunde...

BUCURIA NELEGIUIRII

În oglindă
semăn cu tine
fac planuri
dizolvându-se în alcoolul
unui clarobscur excitant
când motoarele se opresc
înaintează cu pași mici
bucuria deloc vanitoasă a nelegiurii
o picătură doar
ține viața în echilibru

lângă paravanul de marochin
licoarea se aprinde
îmbătată de sine
încep să cred că moartea mă iubește
când mă lovește ușor peste obraz
cu altă viață...

ACELAȘI CER

Același soare, același aer
și pentru mine și pentru el
aceleași spaime circulând
între țările noastre unde
suntem pe rând și sclav și stăpân
câte lucruri de făcut sau de nefăcut
se zbat între noi
fiecare luându-ne puțin cer, puțin aer
puțină lumină din steaua norocului
rămânând doar imaginea
ștearsă de ploi
a inimilor rostogolindu-se
prin lumile răvășite...

A TE BUCURA DE ORICE

Ploaia aruncă râme lichide-n ferestre
dizolvându-se-n fosfor
vântul urlă prin țâțâniile ușii
mașinile împrășcă arborii
cu sânge proaspăt
cineva se joacă cu focul
în părul meu și urlă
vântul urlă mai tare
ploaia astupă gura statuilor
de la intrarea în subteran.

ÎN ORAȘUL IMAGINAR

Viața trece pe lângă ziduri
în cârje, bandajată
cu mâinile arse
soarbe sângele dulce al amintirii
lângă canal
în cartierul locuit de atâția prieteni
fiecăre vrea o bucată de viață
din viața celuilalt
așa cum e
moartea controlează
insistent nevăzutul
gesturile orașului imaginar
povestindu-și propria moarte
numai un auz exersat
îi poate auzi susurul
pe platforma
care forează zi și noapte.

CERUL DE IERI

Voiam să merg pe strada
ce duce la iubitul meu
voiam să merg desculță
prin florile de tei
nimic nu se clintea
în steaua neagră
rămasă pe cerul de ieri
voiam să merg pe strada
pe care odată
a mers Dumnezeu...

ÎNVINGĂTORUL DE-O CLIPĂ

Mă poți strivi
mă poți dezmoșteni
de mii și milioane de vieți

poți dezlănțui întunericul
ca o lavă
inundând galaxiile
câutând la nesfârșit
sufletul lipsă...

TIMPUL NU SE MAI SATURĂ DE NOI

Poate că dormi
când stelele lucrează
la destinul
micilor vietăți
zbătându-se în plasele invizibile
înghițite încet

pe cer, monștrii se împerechează
zac în ploaie sub stropii
toropiți de iubire și durere
somnia întârzie
în brațele veșniciei
o, câte nu mi-a promis veșnicia!...

EXIL DE BUNĂVOIE

Spăl apa
de moleculele singurătății
prin odaie trece râul
cu resturi de echipaj stelar
dincolo de marginea patului –
prăpastia viului
vaierul cristalin așteaptă
tu, eu sau moartea
cu mâinile ude își desface haina
încinsă de focul de oase
a greșit mult
să învețe mult
mă cufund în apa care spală râul
el se cufundă în mine

sorbind strigătul
pedepsei
să-și ducă viața până la capăt.

REFUZUL GLOATEI

Bântuie printre tomberoane
ciuruită
de picătura căzută
din propria stea
răvășind resturile
zilei de mâine
pe strada mașinii cu pâine
mașina morții hodorogește
trezind blocurile cu ochi roșii
scorojite de foame
ronțăite de gândaci
unul poate
se va îndrăgosti și de mine
dizolvându-mă un pic mai lent
fixând mai adânc temeliile
inimilor de fum
din cauciucurile uzate
suntem rezervorul de suferință
al materiei
deschis până la refuz.

ÎNTRE ATAC ȘI APĂRARE

De câte ori am pierdut în cursa vieții
am zis:
e spre binele meu
când am primit lovituri
am zâmbit:
e spre binele meu
când lacrimile te-au chemat în ajutor
am șoptit:
ele sunt spre binele meu

iar ajutorul tău a venit
când binele răului se făcuse
de câte ori am pierdut
din iubire, din ură, din răzvrătire
am repetat:
e spre binele meu
până când tu, binele suprem
mi-ai luat de pe umeri
povara înțelepciunii
eliberându-mă, dăruindu-mi
odihna cea mare, care după cum spui
e spre binele meu...

LENTISSIMO

Nu mă iubi
sub stropii ploilor roșii
curgând pe trup
veghează-mă din turnul cu vipere
nu-mi rosti numele
așteaptă-mă-n gări inventate
venind din țările de nicăieri
nu mă iubi, nu mă urî încă
trec printre schijele glasului tău
mai vie decât moartea cea fără de moarte
cu îmbrățișări vinovate
sub o lege de fier
am rămas numai noi doi
pe o planetă mare
din care totul a fost furat.

ALCĂTUIRII CE SUNT

A muri este tot
un fel de a scrie poeme

a muri este un fel de-a hoinări
printre cuvinte
având curajul de a cădea în genunchi

a muri este tot un fel de
a scrie poeme
sub stelele căzătoare
împrăștiind pulberi de hașiș
printre îngeri
ei vor avea grijă
să nu scrii prea mult...

CITADINISM

Se înnoptează
până în cele mai mici amănunte
pe bulevard
coji de cuvinte siluite
mașinile se opresc brusc
în trupul debusolat
om sau câine?
țin buchetul de flori ca o torță olimpică
ei aclamă hulubii sinucigași
orașul îmi pune piedică
mă sprijin de laudele
cu izul lor mortuar
brusc apare cerșetorul poet
poate ești tu deghizat
ivindu-te orbitor
după doar câțiva pași
poate că te vei arăta în tunel
călcând pe lumină
noi, orbii eterni
te vom lumina o secundă
licărind în capătul
de țigară nestins
scăpat la rădăcina orașului
spălat cu solvent, insolent...

DESPRE TEAMĂ, CU DRAGOSTE

Oriunde ar merge este tot el
rădăcina cărnii oftează:
cărei zăpezi l-ai promis
cărei furtuni
neîngăduit de barbară

pasărea își caută un înger
privind spre pământul unde
florile ne oferă parfumul gratis
soarele nu costă nimic
și totuși cineva mereu plătește

oriunde ar pune zăbrele
libertatea și moartea pătrund

deopotrivă tandre și nemiloase
în lumea învățând
despre teamă cu dragoste
de la un înger rănit

ce știe vântul
aducându-i la picioare
o monedă de argint
să-și pilească încet cătușele...

GOLICIUNEA ZILEI

Și merg și plutesc
buimacă mă împiedic de vrăbii
trec prin aerul ca un giulgiu lunecând
de pe trupul gol al zilei
ochii se umplu de lacrimi și ploaie
inundând mahalalele
vocea nu mă ascultă
merg pe unde nu se umblă
cu mâinile prinse-n liane fierbinți

câinii îmi fură pâinea abia cumpărată
la intersecții, șoferii strigă: e beată!
Ziua e o nesfârșită noapte solară
noaptea aud plantele împreunându-se
întru perpetuarea parfumului amăru
dacă cineva m-ar opri pe drum
să mă întrebe firesc
ce mi s-a întâmplat
î-aș răspunde șoaptit: Iubesc!

NIMĂNUI, NESUPUSĂ...

Câte mi-ai dat
și cu cât de puțin am rămas
am risipit, am pierdut, am distrus
pe drumul întortocheat
dintre ființă și neființă

merg legată la ochi
pe podul incandescent
în jocul nostru
se nășteau, mureau regi, sori, planete
exist doar plecând
cu dureri și izbânzi
ce nu se mai ivesc nicăieri

abia acum știu ce mult am contat
câte mi-ai dat
câte mi-ai luat, Doamne!

ÎNTRE DOUĂ PECETI

Azi mă distrez
cu prietenii tăi, trădătorii
în vârtejul actelor de clemență
negociez
versuri beligerante
urcând dinspre glezne spre coapse

să nu se vadă că lăcrimez
sunt visători care cred
că tu poți orice
când țintești
cu fulminante cuvinte gloanțe
dar cine se va lăsa ucis
de un glonte
din paradis...

MAI-MARII CELOR MAI MICI

Neluat în seamă de nimeni
doar un colet abandonat, un aurolac
însoțit de un câine murdar
lângă manechinele vii, sexy
ce ființă caraghiasă, poemul
pe zebrele argintii
luând parte la petrecerea lumii
fără să fi fost invitat
fără să se sinchisească de posteritate
un ins din mulțime încearcă să îl ajute
să se ridice, să bea absint
refuză scuturându-și pletele ude
apoi brusc
cu un gest oarecum tipic
plonjează în traficul greu al planetelor.

FLĂCĂRI PE APE

Cât cer e-n mine
câte jivine rare
câte păduri de fag și de smochin
și câte mări cu nave albe
tăind rechini, sirene caste
câte petreceri fericite până-n zori
și câte omucideri semnate:
homo faber, homo industrius, homo duplex
câte iubiri de ce-i nepământesc

și în răspăr cu legea
pe toate ți le dăruiesc
o, Doamne, ia-napoi ce ți-am prădat!

INEDITE

PROBA DEPOSEDĂRII

Mă urmărea spărgând stelele
poemul era în cer
iar eu pe pământ
am făcut schimb de locuri
pentru o noapte și-o zi
pe pământ, poemul s-a îmbolnăvit
a murit și a fost îngropat
după trei zile, trupul i-a fost furat
nici până azi nu se știe unde
anume, în lume
se află hoțul și prada sa.

DREPTATEA ÎNVINGĂTORULUI

Cine ar cumpăra
un poem chior, șchiop și cocoșat
perfid și lacom
mânjit de sângele propriilor cuvinte
cine ar putea să se îndrăgostească
de un scelerat
proclamându-se rege
peste tomurile puhave, trândave, lașe
un rege strigând lumii cu disperare
vreau un poem, un poem adevărat
dau un regat pentru un poem!

REZEMAT DE ÎNTUNERIC

Oh, cât ne detestăm între noi, autorii
acestor mici țări
care sunt poemele

cu legile lor stranii
cu populații ciudate
niciodată pașnice
luptându-se continuu, cu ferocitate
până la ultima silabă
pentru un petic de eternitate.

POEMUL DUM-DUM

Poemul dum-dum e gonit
de la masa bucatelor
interzis prin legi internaționale
el ucide poetul dar și cititorul
în chinuri atroce
sfârtecă onor-credibila realitate
naivitatea destăinuirii prin gest
poemul dum-dum nu ia premii, distincții
mult prețuite-n CV-urile
contemporanilor tagmei docile
poemul dum-dum e mereu singur
înebunind sunetul cu moleculele lui de fier
căutându-și cu disperare
un elefant de poet...

EUROPOEMUL

La un pas de noi
poemul se zvârcolește
sfârtecat de bombe, otrăvit
poemul horcăie, dar nu-l auzim
noi nu ne ridicăm în picioare
noi dormim
trec nori grei, sulfuroși
noi dormim
la umbra păsărilor de pradă
soarele nostru a orbit
râul se spală pe mâini cu leșuri
cei bravi au căzut lângă noi

în fluviul cu grătarele înfundate
de visurile câtorva visători lucizi
noi nu ne ridicăm în picioare
noi dormim
și poemul doarme în noi...

POLEN PE PLEOAPE

Grăbiți-vă
în curând vor cânta cocoșii
vin zorii
mă sting
(deși de milioane de ori mai tare
decât soarele aș străluci)
grăbiți-vă, voi, vânzători de stârvuri
preoți, judecători, jandarmi
artiști, poeți, veniți
ca să descoperiți din întâmplare
(ca toate ale voastre mari descoperiri)
poemul
cu un țârș înfipt în inimă.

POEM DE CRIZĂ

Nu mai găsești deloc poezie
nici măcar din cea proastă
de unde să iei
un picior de iamb, un troheu
degeaba colinzi planetariile mari și mici
la teighea, vânzătorul cu șorț cauciucat
ridică din umeri:
doar poezie de contabandă
dacă aveți bani și curaj
da, poezia a ajuns la mare preț
escrocii o simt de la o poștă.

POEMUL CU P MIC

Bate în geam cu pumnul
hai, scoală
bate în uşă cu picioarele
trezeşte-te odată
femeie mică, proastă şi rea
câtă răbdare crezi că mai am cu tine
ţi-ai irosit viaţa
cu versuri depravate
m-ai ruinat
cât crezi că o să mai suport
să mă duci cu vorba
de la un secol la altul
să-mi pui coarne
să mă calci în picioare
chiar dacă nu sunt eu cel mai cel
din tot ce ai creat, blestemat!

INFRAPOEMUL

Am făcut de atâtea ori curat
în bucătăria de vară a poemului
am spălat teancuri de farfurii
rămase de la orgii
am şters urmele
de pe pahare, furculiţe şi cleşti
din şervetele de mătase
am împrăştiat sarea, oţetul
am lustruit eghileţi, crătiţi, oale
sub presiuni interguvernamentale
am răzuit, am frecat la sânge
dezastre suplimentare
căutând gura de vizitare
am trudit până la ultima picătură
în bucătăria de vară a poemului
şi un cuvânt bun n-am auzit din partea-i!

POEMUL CU P MARE

Se uitau chicotind
la punga uriașă
a poemului cu p mare
care așteptând autobuzul
arunca neglijent
cojile alunelor poleite
îi fac semn de la fereastra
autobuzului oprit în stație
dar poemul cu p mare nu urcă
uitându-se în altă parte
urcă odată, tăntălăule, strig
mașina pornește
și el aleargă, aleargă prea încet...

FOAMEA UNIVERSALĂ

Învățătoarea îmi spunea
că mănânc litere
când scriu
și mă lovea peste degete
astăzi înghit poeme
când merg, când respir
întotdeauna se găsește cineva
care să îmi dea un pumn în ceafă
considerându-se îndreptățit să o facă
uneori vomit poeme ca hiena
păcălind fiara umană...

LUNA KAKI STĂ ÎN DISPOZITIV

Libertatea ca un toc de pistol
ca un rânjet de mitralieră
ca o cisternă inflamabilă
trecând prin foc

libertatea ca un tren cu răniți cântând
ca o cruce-n spinare

purtată pe ploaie
de discipolii ploii

libertatea ca o baricadă de libelule
ca o lege misterioasă în vremuri de ciumă
ca un cort
unde se naște cel ce va salva lumea
și nimeni nu știe...

ÎMBRĂȚIȘÂND EXTREMELE

Nu te cunosc încă
dar simt vraja care te precede
aerul îmbibat de stele prevestitoare
vulturi cu șarpele-n gheare
stânesc ninsorile ca o mantie
pe umerii departelui și aproapelui
care te însoțesc
fără scut
Ești lumină? Ești vis?
ești tu, eu, noi
în ființele celeste care se încarnează
pe câmpul de luptă
plin doar de învingători
trupul meu a plecat
să te întâmpine fără mine
căci o stea mă ține captivă aici
nenăscută, necunoscută.

CASUS BELLI

Vin ploile, grindina, frigul
vin insule grele de arme
la țărnul tâmpiei albind timpuriu
vin corăbiile albe cotropitoare

vin tainele solitudinii
primul om le întâmpină
nu se teme
sosesc fără să fi fost invitate:
doamna în negru, doamna în roșu
doamna în violet
strângând la piept pacea cartagineză
vin atâtea cuceritoare fărădelegi
numai barbarii nu, nu mai vin...

ZIUA DARULUI

Dar Dumnezeu ne iubește
când ne îneacă ploile
când ne spulberă uraganele
când suntem gheață
și inimă carbonizată
El ne iubește
când ziua dăruită se stinge
iar ultima scânteie aprinde
icoana ce cade din cer
pictată în atelierul îngerilor
după câte un model pământesc.

ORA ET LABORA

Străzile erau ocupate de șobolani
stăteau în ultima linie
dar ei lovesc în fricoși
fricoșii devin martiri
fără voie

fricoșii sunt valuta forte
pe piața istoriei
și nu știu
fricoșii fac uneori istoria...

POEȚII

Poeții vorbesc despre lumi nevăzute
credeți-i pe nebunii salahori la neant
credeți-i pe cei ce umblă
cu capul în nori, preaînălți fiindu-ne
atenți mai degrabă la hârtoape cerești
neîndemânatici în tribulații terestre
căzuți din ironie divină aici, pe pământ
trăind doar să dăruiască
poeții scriu despre ce va veni, cu siguranță
iubiți-i, sunt îngerii decăzuți
cu nostalgia planetei pierdute
sunt îngerii cu aripi încarnate
presimțind că într-o zi își vor lua zborul
spre ținuturi cu mult mai amare...

FĂRĂ UMBRĂ

Iartă-mă, sunt o victorie palidă
o victorie ciuntită
de zâmbetele învinșilor
o victorie fără brațe
și fără inimă
înveșmântată-n mantaua de cupru a zilei
o victorie fără zâmbetul victorios
o victorie mică
dintr-un mare război
o victorie târzie
când totul pare să se fi spus
despre orice victorie
necunoscută printre necunoscuți
o victorie de o nanosecundă
și totuși, victorie...

NU VEI MURI, DAR...

Născută pentru suplicii
de aceea bine păzită
ațipești în autobuzul
care ne duce la muncă forțată
copacii aliniați salută
lumina muribundă
scheletele din beton
privit de sus poligonul pare
tabla de șah a unui rege nebun
detașamente cu căști printre buburuze
cineva oprește clipa
cineva blochează eternitatea
administrându-i somniferul
cineva oprește liftul
lumina sare de la înălțime
rupându-și gâtul
noaptea își rupe rochia pentru bandaje.

SPUNEȚI-MI...

Spuneti-mi, dacă vreți, copac
sau ghimpe sau gheonoaie
spuneți-mi semafor defazat
sau coajă de pâine în ploaie
scriu pe zidul ce merge
cu pieptul gol:
și aici am murit, și acolo
în orașul cu zbaturi de smoală
circulăm orbi, betegi, ciungi
printre șinele contorsionate
printre cortegii, tribune improvizate
unde un ins țipă în microfon: liniște!
spaimetele vin în vârful picioarelor
se târăsc la spectacolele vorbind
despre alte spaimete
trag după mine pielea grea, bătută cu diamante
mă ascund într-un cărucior de păpuși
pozez dezbrăcată pe banner

aerul țipă când îl respir
mierea nu mai suportă să fie dulce
apa a obosit să o bem
spălându-ne de zgura întunericului prea mic
pentru întunericul mare
marea va face din mine nisip
să ia forma tălpilor tale
ciugulite de pasărilor
pierind de sete lângă marea cea mare
spuneți-mi, dacă vreți, zâmbet fiindcă
și moartea zâmbește uneori
la o glumă bună
viața e o glumă bună...

POATE CĂ...

Poate că așa arde poemul
împreună cu poetul
la masa de joc
moartea culege cenușa
cu unghii lungi, false,
date cu cinamon
cu chip de ceață
să se îndrăgostească
și să renască
Poate că așa salvezi poemul
când abia te mai ții pe picioare
ud, lihnit, cu fața zdrobită
lipindu-te de trunchiul unui copac
ce brusc începe să geamă
căci până atunci n-a înflorit niciodată
el te acoperă
cu o ploaie de bile cu țepi
căzând pe pavajul
cu acele desene drăcești
sub care cineva a scris:
Bun-venit, pământeni!

CUPRINS

WELCOME DECEMBER/ BUN/VENIT DECEMBRIE - (1994).....1

Creșete nivelul elocvenței -
Vrăbii sub citostatice -
Dar tu, călătorule, prin „Leopardia întortocheată“ -
Fără uniformă -

ȘLEFUITORUL DE LACRIMI - (1995).....3

Candoare în vid -
Cerul de alge -
Raze tumefiate -
La masa de lucru -
Efectul întârzierii
Cutia cu monede roșii

IZBÂNDA FURATĂ (1995).....7

Stol de petale -
Soliloc –
Lizieră –
Albul sonor –
Construind orhideea –
Vrabia albă –
Tortura completă –

INIMĂ DE IEPURE (1998).....12

Infantia –

Cel surd ne aude –
Inimă de iepure –
Un regat pentru un personaj –
Copilăria unei vișine –
Râuri de sânge de iepure –
Hotelul din linia întâi –
Cum vă mai place –
Inimă de mistreț –
Un măcelar de geniu –

ARLEZIANA

(2000).....18

Aur potabil
Din cartea splendorii, I –
Zarzuela –
Chironia –
Pe gleznă, bila de fier a timpului –
Din cartea splendorii, II –
Insula Avallon –
Cântecul de dragoste al cucuvelei –
Zâmbet de tigru –
Focul Saint Elme –

ZÂMBET DE TIGRU

(2001).....24

Dacă te-ai odihni, Doamne –
Curajul speciei tale –
Fenomenele fără cauză –
Între frica de viață și frica de moarte –
Evoluția haosului –
Principiul principiilor –

CONSPIRAȚII CELESTE

(2008).....29

Între forță și slăbiciune –
Imitându-i pe ceilalți –
Iubind pur și simplu –

Partea nevăzută a gloriei –
Alimentarea iluziilor –
Conspirații celeste –
Ruinele refăcându-se –
Cu milă sau cu invidie... –
Spiridușii din flacără –
Forfecând spaima –
Dezastrul cel bun –
La rădăcinile ploii –
Ziua fulgerului –
Cu stăpânire de sine –
Pe malul ecoului –
Ai grijă ce poem îți dorești –
Măreția slăbiciunii –
Norocul de-a exista –
Bucuria nelegiurii –
Același cer –
A te bucura de orice –
În orașul imaginar –
Cerul de ieri –
Învingătorul de-o clipă –
Timpul nu se mai satură de noi –
Exil de bunăvoie –
Refuzul gloatei –
Între atac și apărare –
Lentissimo –
Alcătuirii ce sunt –
Citadinism –
Despre teamă, cu dragoste –
Goliciunea zilei –
Nimănui, nesupusă... –
Între două pecetei –
Mai-marii celor mai mici –
Flăcări pe ape –

INEDITE.....49

Proba deposedării –
Dreptatea învingătorului –
Rezemat de întuneric –

Poemul dum-dum –
Europoemul –
Polen pe pleoape –
Poem de criză –
Poemul cu p mic –
Infrapoemul –
Poemul cu p mare –
Foamea universală –
Luna kaki stă în dispozitiv –
Îmbrățișând extremele –
Caus belli –
Ziua darului –
Ora et labora –
Poetii –
Fără umbră –
Nu vei muri, dar... –
Spuneți-mi... –
Poate că... –

.....

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa de e-mail :victoriamilescu46@yahoo.com